

Úryvek textu ze hry *Divoká kachna*

EKDAL: Hjalmare, musí to vidět, a to hned!

HJALMAR: Ale ne, tati, to přece nestojí za řeč. Stejně je tma –

EKDAL: Nesmysly – vždyť svítí měsíc. (*Vstane.*) Musí to vidět, povídám. Já jdu napřed. A ty mi pojd' pomoct, Hjalmare.

HEDVIKA: Ano, tati, prosím, prosím!

HJALMAR: (*vstává*) No tak dobře, no.

GREGERS: (*Gině*) Co to mají?

GINA: Ále nemyslete si, že je to něco světoborného.

(Ekdal a Hjalmar došli k zadní stěně, každý z nich odstrčí jedno křídlo posuvných dveří, Hedvika pomáhá starému. Gregers zůstane stát u pohovky, Gina klidně sedí dál u stolu a šije. Otevřenými dveřmi vidíme dlouhou, velkou a nepravidelně utvářenou půdu, různá zákoutí, nějaký ten komín. Skleněnými tabulkami ve střeše proudí dovnitř měsíční světlo a osvětluje části půdy; jiné části jsou v hluboké tmě.)

EKDAL: (*Gregersovi*) Tak prosím, račte.

GREGERS: (*jde k nim*) Co to tady máte?

EKDAL: No, jen se pěkně podívejte.

HJALMAR: (*trochu v rozpacích*) Tohle patří tatínkovi, abys věděl.

GREGERS: (*u dveří, nakukuje na půdu*) Vy chováte slepice, pane poručíku!

EKDAL: No to bych řek, že chováme slepice. Teď už jsou na hřadu. Ale měl byste slípky vidět na denním světle, to byste teprve koukal!

HEDVIKA: A pak je tu –

EKDAL: Psst – psst! Ještě ne!

GREGERS: Koukám, že máte taky holoubky.

EKDAL: No jo, to víte, že máme holuby. Sedí na vejcích, mají hnízda až nahoře pod střechou, protože holubi jsou rádi hodně vysoko, víme?

HJALMAR: Jenže to nejsou obyčejní holubi.

EKDAL: Obyčejní! To bych prosil, že ne. Máme kotrláky a taky párek voláčů. Ale teď pojd'te sem. Vidíte tamhle tu bednu, až u zdi?

GREGERS: Vidím. Tu používáte na co?

EKDAL: Tam líhají v noci králíci, pane.

GREGERS: No tohle, tak vy máte i králíky?

EKDAL: Dopřic, člověče, to víte, že máme králíky. Slyšíš to, Hjalmar, on se ptá, jestli máme králíky. Chm! Ale teď teprve budete koukat, milej pane! Teď to přijde! Uhni, Hedvi. A vy si stoupněte sem, ták, ano, a teď se podívejte tamhle dolů. – No, nevidíte, že je tam košík vystlaný slámou?

GREGERS: Vidím. A koukám, že v košíku leží nějaký pták.

EKDAL: Chm – „nějaký pták“ –

GREGERS: Není ona to kachna?

EKDAL: (*dotčeně*) Pochopitelně, že je to kachna.

HJALMAR: Jenže jaká kachna, no, co myslíš?

HEDVIKA: To totiž není jen tak nějaká ledajaká kachna.

EKDAL: Psst!

GREGERS: Turkyně to taky není.

EKDAL: Kdepak, pane – Werle, jakápak turkyně. To je prosím kachna divoká.

GREGERS: Ne, vážně? Divoká kachna?

EKDAL: Cha chá, správně! Ten „pták“, jak jste říkal – to je prosím divoká kachna. Naše divoká kachna, milej pane!

HEDVIKA: Moje divoká kachna. Protože patří mně.

(*IBSEN, Henrik. Divoká kachna. Překlad František Fröhlich. Praha: Divadelní ústav, 2006, s. 397 – 398.*)